

Köyhyys ja rikkaus

Pekka Ervastian esitelmä 17/10 1926

Yhteiskunnallinen kysymys kärjistyy oikeastaan kysymykseen köyhyydestä ja rikkaudesta. Ihmisen on persoonallisena olentona tultava jollain tavalla toimeen tässä maailmassa ja kun hän persoonallisena olentona huomaa, että tällä nykyisellä maailmalla on tarjottavana paljon aineellista, paljon ulkonaista hyvää, joka voi tehdä hänen elämänsä iloiseksi ja mukavaksi, niin hänessä herää kaipuu tähän kaikkeen tämän maailman hyvyyteen. Sentähden ihmiset, jotka ajattelevat ja pohtivat yhteiskunnallista kysymystä, ajattelevat mitenkä saattaisivat olot niin järjestetyiksi maan päällä, että ihmiset voisivat tyydyttää halujaan ja tarpeitaan kaikessa ulkonaisessa suhteessa, mitenkä voisi poistaa köyhyys ja kurjuus maailmasta, niin että kaikki ihmiset olisivat tilaisuudessa nauttimaan sitä hyvää, sitä aineellista hyvää, jota maailma heille tarjoaa. Tämä on tuo yhteiskunnallinen kysymys ja niin tämmöistä ratkaisua etsien, sen kysymyksen useimmat yhteiskunta-asioita pohtivat ajattelijat ratkaisevat. Mutta me, jotka tutkimme ihmistä, hänen sieluelämänsä syvimpiä puolia, me, jotka tutkimme ihmistä henkiolentona, me huomaamme, että ihmisessä on muutakin. Ihmisessä on jotain jumalallista, jotain syvempää, joka ei tyydy paljaaseen ulkonaiseen ratkaisuun, joka ei tunne olevansa tyydytetty semmoisesta vastauksesta, että hän voisi saada kokea tämän maailman hyvää. Ihmisessä on jotain syvempää, jotain jumalallista, joka sanoo hänelle: „Kaipuusi ei tule tyydytetyksi siitä, että saisit kokea tämän maailman hyvää. Kaipaa jotain korkeampaa, pysyväisempää.” Sentähden ihmisen on henkiolentona, niinkuin me sanomme, täydellisyydestä syntynyt henkiolento, jonka sisin olemus kaipaa Jumalaa, kaipaa

totuutta, kaipaa sellaista ikuista elämää, joka on yläpuolella kaikkien näitten nykyisen maailman vaihtelevien olosuhteiden. Ihminen tuntee sisimmässään, että jos hän saisi tietää totuuden, tietää mitä tämä elämä oikeastaan on, silloin hän ei niin paljon välittäisi elämän ulkonaisista asioista.

Ihminen kysyy sisimmässään: mitä varten? Tuntuuhan luonnottomalta, että hän olisi olemassa nautintoja varten, vain sitä varten, että saisi nauttia tämän maailman hyvydestä. Sisin olemus ihmisessä, joka on ikuinen, kaipaa kaikkea kaunista ja täydellistä, se ei kaipaa nautintoja. Sentähden me emme ollenkaan ihmettele, että ihmiskunnan henkiset sankarit, sen kaikista suurimmat pojat, ne ihmiset, jotka ovat esiintyneet joskus täällä maan päällä toisten ihmisten auttajina, suurina opettajina, neuvojina, vapahtajina, ovat ratkaisseet aina tuon köyhyyden ja rikkauten pulman sillä tavalla, että ovat valinneet köyhyyden. Jos me ajattelemme Buddhaa, jos ajattelemme Jeesusta tai Fransiskus Assisilaista, niin me heti näemme edessämme ihmisen, joka ei kaipaa mitään tässä maailmassa, joka tietää, että kaikki tämän maailman hyvä ei ole mitään verrattuna ikuisiin saavutuksiin.

Ajatelkaamme esim. Buddhaa. Hän oli ruhtinaan poika, itse ruhtinas ja hallitsija isänsä jälkeen. Hänellä oli kaikki mitä elämä saattaa tarjota, hän oli terve ja kaunis, etevä kaikella tavoin, hyvin rikas, kaikki palvelivat häntä, kumarsivat hänen edessään, kaikki oli niinkuin hän toivoi ja tahtoi, ja kuitenkin hän ajatteli elämää. Hän näki vanhuksen, näki sairaan, näki kuolleen ruumiin ja hän ajatteli: Mitä tämä kaikki on, joka loppuu tautiin, loppuu vanhuuteen, sairauteen ja kuolemaan? Mitä tämä kaikki on? Hän tunsu sisässään: En saa rauhaa ennenkuin olen ratkaissut kysymyksen. Palatsissaan hallitsijana ja kaiken loiston ympäröimänä hän tunsu, ettei hänellä ollut tilaisuutta ajattelemaan elämän ongelmaa. Sentähden hän luopui kaikesta, lähti köyhänä ulos metsään mietiskelemään.

Tiedämme myöskin, että samoin teki Fransiskus Assisilainen. Hän oli myöskin rikkaan miehen poika niinkuin muistamme hänen elämäkerrastaan. Hän myöskin luopui kaikesta, kun tunsikaipaavansa Jumalaa.

Mutta me näemme vielä ihmeellisemmän olennon, Jeesus Kristuksen. Jeesus ei ollut rikas, ei ollut elänyt missään loisteliaassa ympäristössä. Hänen vanhempansa olivat yksinkertaista väkeä, hyvin toimeen tulevaa, mutta heillä ei ollut mitään suurempia omaisuuksia, joista Jeesus olisi voinut luopua. Me emme tiedä hänen nuoruudestaan mitään sellaista kuin Fransiskus Assisilaisen nuoruudesta, joka oli elänyt kaikessa ilossa ja loistossa. Jeesus ei mitään semmoista kokenut. Mikäli tunnemme hänen elämäänsä, oli se kuin puhtaan kyyhkysen elämä, lapsesta lähtien. Hänen elämänsä oli vielä ihmeellisempi kuin toisten suurten hengen sankarien. Hän ei luopunut mistään, sillä hänellä ei ollut mitään. Hän tiesi mitä elämä on, hän tiesi sen ilon kokonaisuudessaan. Hänen ei tarvinnut mitään tehdä ja kokea, se tieto oli hänessä, hänen sisässään. Hän tunsikaipaavansa Jumalan isäkseen ja itsensä Jumalan Pojaksi. Hän ei mitään kaivannut, ei mitään ikävöinyt. Sentähden hän oli vielä ihmeellisempi kuin ne toiset, joilla oli kaikki ja josta he saattoivat luopua. Psykologinen tosiseikka on, että ihminen, jos hän on köyhä, jos hän täällä maan päällä elää vaikeissa olosuhteissa, jos hän on paljon saanut ponnistaa ja jos hänellä aina on vähän tämän maailman hyvää, tulee helposti katkeraksi.

Minulla oli kerran ystävä nuoruudessani, joka oli köyhä. Mutta hän oli syvästi ajatteleva, hän oli totuuden etsijä. Hän kaipasi Jumalaa koko sielunsa hehkulla ja hän ymmärsi, että jos ihminen tahtoo todella elää henkistä elämää, niin hän luopuu kaikesta, luopuu kaikesta maallisesta. Hänen minuutensa oli siksi selvänäköinen, siksi laaja ja kehittynyt, että hän näki, että niin täytyi olla. „Jos tahtoisin Mestareita seurata, silloin minä luopuisin kaikesta.” Mutta kuitenkin hän sanoi: „Kuinka minä voisin mitään tehdä. Minulla ei ole mistä luopua. Minulla ei ole

mitään, jonka voisin heittää. Olen päinvastoin aina kaivannut, että minulla jotakin olisi, jotta sitten voisin paljosta luopua. Jos pääsisin vaikka kenraaliksi, niin silloin voisin siitä luopua. Olen köyhä, elänyt pienissä olosuhteissa, mistä luopuisin?”

Tuo oli minusta psykologisesti niin selvää, opettavaista ja ihmeellistä ja minä kysyin itseltäni: Mitenkä on tuo asia? Suurimmat henkiset ihmiset, vapahtajat ja auttajat ovat olleet köyhiä ja heidän seuraajansa, heidän opetuslapsensa elivät myöskin aina köyhydessä, hyljättyinä, sorrettiina ja vainottuina, Me muistamme nimenomaan, kuinka Buddha jakoi ihmiset, seuraajansa kahteen luokkaan: niihin, jotka elivät maailmassa, jotka eivät kokonaan Buddhaa seuranneet, mutta pyrkivät olemaan hyviä ihmisiä, ja niihin, jotka olivat hänen opetuslapsiaan, jotka tahtoivat elämässään seurata häntä. Niitä hän nimitti munkeiksi, ne olivat schraamanoja, munkkeja. Nämä munkit elivät ehdottomassa köyhydessä. He eivät saaneet mitään omistaa, niin oli Buddhan määräys, niin oli hänen opetuksensa ja ehdoton vaatimuksensa.

Samalla tavalla tiedämme, että Fransiskus Assisilainen vaati kaikilta seuraajiltaan ja oppilailtaan: „Teidän on tehtävä liitto 'rouva Köyhyiden' kanssa. Köyhyys on meidän rouvamme ja sentähden emme saa mitään omistaa”, sanoi Fransiskus. Ne, jotka olivat todellisia fransiskaaneja, jotka seurasivat opettajaansa munkkeina ja nunnina, he elivät ehdottomassa köyhydessä. Muistan erään kertomuksen eräästä naisopetuslapsesta, Santa Chiarasta. Hän oli Fransiskuksen avulla perustanut naisluostarin, ja nämä nunnat elivät myöskin täydellisessä köyhydessä. Paavi, joka oli hyväksynyt Fransiskuksen veljeskunnan, tahtoi aina, että tämä Santa Chiara ja hänen luostarinsa ottaisi vastaan lahjoituksia, ottaisi vastaan testamenttejä, maita ja rahoja niinkuin muutkin luostarit katolisessa kristikunnassa. Paavi vaivasi oikein Santa Chiaraa ja pyysi, että hän ottaisi vastaan lahjoitukset. Mutta Santa Chiara ei suostunut, vaan sanoi: „Anna minulle vahvistuskirja siitä, että saamme elää täydellisessä köyhydessä.”

Paavi ei tahtonut suostua tähän ennenkuin Santa Chiaran viimeisellä hetkellä juuri ennen hänen kuolemaansa. Silloin hän sai paavin bullan, jossa luvattiin, että kaikki nunnat saivat elää täydellisessä köyhyudessa. Santa Chiara kuoli onnellisena, kun tiesi, etteivät nunnat tarvitseet olla missään tekemisissä rahojen ja rikkauden kanssa.

Nämä suuret ja ihmeelliset opettajat ovat siis näyttäneet meille, että köyhyys, ulkonainen köyhyys kuuluu jollain tavalla henkisen elämän saavutuksiin ja me kysymme: „Ovatko he siis todella köyhiä? Minkätähden heidän elämänsä pitää olla köyhä, ulkonaisesti köyhä?” Kun teemme tämän kysymyksen, saamme heti vastauksen omalta sydämeltämme: He ovat köyhiä sentähden, että ovat niin rikkaita. He ovat köyhiä ulkonaisesti sentähden, että he sisäisesti ja todellisuudessa ovat niin rikkaita. Me näemme aivan kuin välähdyksessä, että se, että ulkonaisesti kaipaamme jotain, se on tavallaan samalla sitä, että sisäisesti olemme jotain vailla. Kuta rikkaammaksi tunnemme itsemme sisäisesti, sitä vähemmän kaipaamme ulkonaista. Näemme, että elämän henkinen kehitys käy tähän suuntaan. Kuta rikkaammiksi tulemme todellisuudessa, sisäisesti, sieluina ja henkiolentoina, sitä vähemmän kaipaamme ulkonaista rikkautta ja valtaa. Rikkaus tuo mukanaan valtaa. Sitä vähemmän kaipaamme siis maallista valtaa. Ymmärrämme sen, että nuo ihmeelliset vapahtajat, opettajat ja hengen sankarit eivät kaivanneet mitään valtaa ulkonaisesti. Sentähden heillä oli valtaa sisäisesti, henkisesti, luonnon ja elämän yli. Heidän valtansa luonnonlakien ja elämänlakien yli kasvoi. Heidän valtansa tuli pyhästi majestee-tilliseksi. Tämän ymmärrämme kuin välähdyksessä. Me näemme, että ihmisen elämä on henkistä kehitystä, henkistä kasvamista. Köyhyys kuuluu ikäänkuin tällaiseen henkiseen elämään.

Köyhyys symbolisoi sitä suunnatonta, ihmeellistä rikkautta, mikä tuollaisella ihmisellä on. Kun ajattelemme kehittynyttä, suurta ihmistä, niin me myöskin huomaamme, ettei köyhyys ole

suinkaan ainoa tunnusmerkki, köyhyys ja sisäinen rikkaus, sekä valta, vaan me huomaamme, että onhan hänellä toisiakin tunnusmerkkejä. Hän on saavuttanut ehdottoman rauhan ja rakkauden. Hän on äärettömän lempeä, anteeksiantavainen, puhdas ja auttavainen. Hän ei tuomitse ketään, vaan nostaa jokaista. Hänen elämänsä on todellista, jumalallista rakkauden elämää. Hän on myös ratkaissut sen ihmeellisen kysymyksen, joka on kaikkia ihmisiä niin lähellä, kysymyksen maallisista tunteista, lemmeistä, rakkaudesta, sukupuolielämästä. Tämä elämän muoto on se, joka on ihmiset saattanut niin suuriin vaikeuksiin, joka tuottaa heille niin paljon tuskaa ja kärsimystä, joka on melkein suurimpana syynä kaikkiin onnettomuuksiin maan päällä. Tämä sukupuolisuuden ja lemmen kaipuu on noissa suurissa ihmisissä aivan kerrassaan voitettu. He eivät nähtävästi kaipaa mitään. He ovat ratkaisseet rakkauden salaisuuden kokonaan. He ovat ratkaisseet sen sillä tavalla, että ovat itse täynnä rakkautta, itse täynnä puhtautta. He antavat rakkautta ja kohottavat toisia puhtauteen. He eivät pyydä mitään, he eivät kaipaa mitään tästä maailmasta. Me näemme, kuinka nämä suuret, ihmeelliset ihmiset ovat kaikessa suhteessa täydellisiä. He ovat saavuttaneet jotain, joka tuntuu saavuttamattomalta.

Huomaamme, kuinka nämä ihmeelliset ihmiset alistuvat samalla kohtaloon ja elämänlakeihin, vaikka heillä on valta elämän yli. He eivät tahdo käyttää valtaansa itsensä hyväksi. Ajatelkaamme Jeesusta ristinpuulla. Kansa nauraa ja ilkkuu: „Toisia hän osasi auttaa, mutta ei itseään.” He eivät huomanneet, että siinä on juuri koko salaisuus. He eivät koskaan tahdo auttaa itseään, vaan he alistuvat kohtaloon, he ylistävät Jumalaa kohtalon iskuista, kun ne kohtaavat heitä itseään. Tämä on heidän ihmeellinen täydellisyytensä. Tässä suhteessa näkyy heidän suuruutensa.

Mitä se olisi, jos näkisimme tuollaisten ihmisten kutsuvan taivaallisia voimia avukseen, näkisimme heidän sortavan toisia ihmisiä ja tekevän kaikkea pahaa. Se ei nostaisi meitä, me vain

siitä veltostuisimme. Semmoisiksi tulevat ihmiset, kun he eivät kehity. Onkin olemassa sellaisia olentoja maailmassa, jotka murskaavat kaikki alleen ja näyttävät kuinka loistavia he ovat. Ei semmoinen ole todellista suuruutta, se on julmaa maagillista suuruutta, suuruutta, jota tavoittelevat ihmiset, jotka eivät ole henkisesti kehittyneitä. He tapailevat voittajan suuruutta, jolle kaikki huutavat kunniaa, *Salve Caesar Imperator*. Mutta toiset, jotka jäävät kärsimään heidän voitoistaan, saavat peittää kyyneltyneet kasvonsa. Sellainen on maallista suuruutta, sellainen ei opeta mitään. Se vain opettaa, kuinka itsekäs ihminen on, kuinka pitkälle hän voi mennä itsekkyydessä, kunnian- ja vallanhimossa.

Mutta nuo todella suuret olennot, jotka antavat sortaa itseään, jotka alistuvat kohtaloon ja antavat ihmisten tappaa itsensä, jos me tahdomme, he opettavat meille, missä on todellinen suuruus. He opettavat epäitsekkyyttä, rakkautta ja veljeyttä. He saavat meitä uskomaan hyvään ja siihen, että on rakkautta, hyvyttä kaiken takana. Me, jotka olemme pieniä, mitättömiä, vainottuja, sorrettuja, mekin saamme uskoa, että on jotain hyvää kaiken takana, jotain rakkautta, suuruutta ja rikkautta, koska nuo ihmiset, jotka opettavat meille, mitä elämä on, koska he ovat näyttäneet sen meille omassa elämässään. Niin ovat kaikki suuret olennot eläneet. Sentähden huomaamme, kuinka kristikunnassa aina jotkut sielut ovat ymmärtäneet, että ihminen on henkiolento, ja että ihmiskunnan elämä on tie. Ne ovat ymmärtäneet, että ihmisen tulee oppia sellaiseksi epäitsekäksi, korkeaksi olennoiksi, jollaisia nuo suuret vapahtajaolennot ovat olleet.

Näitä opetuksiahan on katolisen kirkon munkkikunnissakin perusteltu elämän ehdoiksi kaikille pyrkijöille: Jos tahdot tulla munkiksi, silloin sinun täytyy elää köyhyudessa, elää puhtaudessa, joka silloin kajasti heidän silmiinsä naimattomuutena, elää nöyryydessä alistuen kaikkeen. Sinun täytyy tehdä kolme pyhää lupaus: köyhyyden, naimattomuuden ja tottelevaisuuden. Me huomaamme, kun ajattelemme näitä munkkilupauksia, että ne

ovat oikeastaan saadut evankeliumista. Ne on saatu Jeesuksen omista sanoista, hänen autuudenjulistuksistaan. Näitä on kahdeksan, mutta ovat jakautuneet neljään ryhmään kaksi kussakin. Tästä voitte lukea kirjastani „Vuorisaarna”. Siinä mainitsen, miten nämä Jeesuksen autuudenjulistukset jakautuvat neljään. Ensimmäinen: „Autuaat ovat hengessä köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.” Tässä on köyhyyden lupaus. Toinen: „Autuaita puhtaat sydämessä, sillä he tulevat näkemään Jumalan.” Tässä on naimattomuuden ja puhtauden lupaus, niinkuin munkkikuntien perustajat sen käsittivät. Kolmas: „Autuaita olette, kun teitä sorretaan minun nimeni tähden, autuaita olette te sävyiset ja lempeät.” Siinä on kohtaloon alistuvaisuuden ja tottelevaisuuden lupaus. Mutta on neljäs kohta Jeesuksen autuudenjulistuksissa, jota eivät munkkikuntien perustajat (Benedictus Nursialainen) ottaneet huomioon: „Autuaita ovat rauhan tekijät.” Tämä on tavallaan sisältynyt noihin kolmeen lupaukseen. Mutta munkit eivät uskaltaneet valtiollisten olojen tähden teroittaa tätä erikoisesti, sillä he tunsivat sielussaan, että jos he myöskin lupautuisivat täyttämään neljättä vaatimusta, niin se merkitsisi, että heidän täytyy työskennellä aina kaikkea sotaa ja riitaa vastaan. Tämä oli munkkikuntien suuri erehdys, etteivät he uskaltaneet ottaa tätä neljättä autuudenjulistusta huomioon, sillä me näemme historiasta, että kun munkit kielsivät neljännen lupauksen, heidän karmakseen tuli olla aina kaikkien riitojen, vainojen ja sotien puolella. Mehän tiedämme, kuinka inkvisitio sai yhdestä munkkikunnasta, dominikaani-munkeista, otollisimmat kätyrinsä. He olivat inkvisition palveluksessa. Munkit elivät tietysti köyhyydessä, naimattomina ja tottelevaisina, mutta kun he eivät tieneet tuosta neljännestä autuudenjulistuksesta, autuaita ovat rauhan rakentajat, niin he eivät siinä suhteessa osanneet olla varuillaan, vaan joutuivat juuri vainojen, riitojen ja sotien palvelijoiksi. Tässä me näemme niin selvästi munkkikuntien harha-askeleen.

Me huomaamme, että itämailla, missä buddhalaiset myöskin munkkeina seurasivat Buddhaa, että siellä heillä on tuokin lupaus: ei saa verta vuodattaa, ei aiheuttaa mitään verenvuodatusta, ei aiheuttaa mitään riitaa, vaan nöyrinä aina rakentaa rauhaa. Meidän täytyy sanoa, että buddhalaiset munkkikunnat ovat onnistuneet paremmin kuin kristilliset, sentähden etteivät poistaneet mitään noista suurista perus-autuuksista. Kaikki nämä munkkikunnat, kaikki munkit ja nunnat, jotka todellisuudessa ikäänkuin seurasivat Mestareita, jotka siis sanoivat: Me omaksumme pyhän elämän, me tahdomme elää sillä tavalla, että se viisaus, mikä on tai oli meidän Mestarillamme, että se viisaus täyttäisi meidätkin, kaikki he, jotka näin sanovat, ovat samalla tehneet asian ulkonaiseksi, ovat käsittäneet noitakin hyveitä etupäässä ulkonaisesti. Me huomaamme, kuinka munkit kristikunnassa, jotka itse olivat tehneet köyhyiden lupauksen, kuitenkin kokosivat rikkauksia luostareillensa ja luostareissa saattoivat elää sangen hekumallista ja huonoa elämää. Me näemme myöskin, että he, jotka olivat tehneet naimattomuuden lupauksen, saattoivat rikkoa sen kuitenkin sillä tavalla, että vain ulkonaisesti olivat naimattomia.

Tämä kaikki herättää meissä kysymyksen: kuinka on oikein asian laita? Tietysti me silloin ymmärrämme heti, että nämä hyveet, nämä täydellisyuden olemuspuolet eivät ole lopullisesti ulkonaisia, taikka paremmin sanoen, eivät ole ulkonaisia, vaan ne ovat sielullisia ominaisuuksia. Ihminen, joka on ainoastaan sielu eikä vielä itsetietoinen iankaikkinen henki, todellinen ihminen, hänen pitää sielussaan saavuttaa nuo hyveet, ennenkuin hän lopullisesti, kun hänen henkensä on ne täydellisyydessä omaksunut, saattaa ne ilmaista. Niinkuin sanoimme alussa, köyhyys ulkonaisessa merkityksessä on suurten ihmisten, suurten henkien etuoikeus. Ihmiset sieluina asetetaan arvoituksen, probleemin eteen, heille annetaan ongelma ratkaistavaksi. Heidän eteensä heitetään köyhyiden ja rikkauden ongelma. Mammona tulee ihmisten, ihmissielujen eteen: ratkaise minut ja

voita minut. Silloin on kyllä ihmisen ensimmäinen askel ulkonainen. Kun ihminen ensin herää henkiseen elämään, herää ymmärtämään, mitä elämä on, silloin hän tuntee: minun täytyy ja minä tahdonkin luopua kaikesta, kaikesta ulkonaisesta, minä tahdon tulla köyhäksi. Jos hän on hyvin pitkälle kehittynyt olento, jos hän on todellinen henkinen ihminen, silloin ulkonainen elämä mukautuu tuohon hänen haluunsa ja tahtoonsa elää ulkonaisessa köyhyudessa luopuen kaikesta. Jokainen henkinen ihminen kyllä sen jossain määrin tekee. Hän luopuu, mutta jos hän ei ole valmis, sillä luopuminenhan jatkuu äärettömiin, niin elämä asettaa hänen eteensä mammonan ongelman.

Ihmisen täytyy yrittää, että pääsisi alkuun, mutta sitten kun hän huomaa, että tämä ulkonainen köyhyys ei ole ainoa, kun hän huomaa toiset olemuspuolet täydellisyydessä, huomaa puhtauden, nöyryyden, suvaitsevaisuuden, anteeksiantavaisuuden ja huomaa kaiken tuon, mikä rauhaan kuuluu, niin silloin hänelle selviää, että hänen elämänsä pitää olla palvelusta. Jos hän luopuisi kaikesta, miten hän silloin voisi palvella ihmiskuntaa, mitä hän voisi tehdä veljilleen ja miten hyödyttää kaikkia ihmisiä. Jos hän on palvelija, jos hän voi kulkea Mestarien jäljissä, niin silloin elämä näyttää hänelle, mitä hänen on tehtävä. Mutta jos tämä on vasta yritystä, jos hän ei vielä jaksa nousta täydellisyyteen, niin silloin elämä heittää nuo toiset ongelmat hänen eteensä, kun hän pyrkii nöyryyteen, puhtauteen ja rauhaan, ja silloin hän huomaa, että nämä asiat ovat sielullisia. Kysymys on juuri siitä, että minun on sielussani luovuttava, sielussani tultava himottomaksi, sielussani puhdistua. Muuten ihminen lankeaa siihen erehdykseen, johon munkkikunnat, siihen erehdykseen, että kaikki on ulkonaista. Se on vain hetkellisesti ulkonaista, mutta sitten siitä tulee suuri sielullinen tragedia, suuri näytelmä ja draama elämässä, jolloin ihmisen täytyy sielussaan oppia kaikesta luopumaan ja kaikkea voittamaan. Hän huomaa, että hänelle sieluolentona ei ulkonainen merkitse mitään. Elämä antaa hänelle nautinnon, elämä antaa hänelle valtaa toisten yli, ja hän huomaa: minun täytyy

kaikesta luopua sielussani, minun täytyy osata tätä kaikkea oikein käyttä. Kaikkihan on pyhää, Jumalan elämässä ei ole mitään epäpyhää. Minun täytyy nähdä pyhyys ja minun täytyy niin osata käyttää elämän voimia, että ne ovat pyhiä minun kädessäni ja että ne saavat pyhää aikaan.

Hän tulee vastuunalaiseksi elämästään, hän huomaa, että hänellä on risti kannettavana. Hän ymmärtää Jeesuksen sanat: kanna ristisi. Sillä kantamalla tuota ristiäsi, sinä opit luopumaan sielussasi. Tämä tekee meidät nöyriksi, tämä on elämän nöyryyttävä koulu. Silloin hän näkee ihanteena täydellisyyden, ja hän on kiitollinen elämälle, kiitollinen Jumalalle ja kohtalolle, ettei se ulkonaisesti asettanut häntä semmoiseen nöyryyteen, joka itse asiassa on suurinta henkistä kunniaa, elämä ei vielä asettanut häntä aivan köyhäksi, aivan puhtaaksi, aivan rauhanrakentajaksi, sentähden, että se olisi liian suurta hänelle. Hän ei sitä vielä jaksaisi kantaa, jos hän ei ole sielussaan puhdistunut. Hän kiittää kohtaloa, että saa olla keskellä taisteluja, keskellä elämää. Hän huomaa, että tämä on todellisuuksien elämä. Juuri keskellä näitä todellisuuksia meidän täytyy taistella itsemme puhtaaksi ja nöyriksi, kesken näitä todellisuuksia meidän täytyy oppia palvelemaan, antamaan ja uhraamaan. Meidän täytyy se oppia, ja jos joku on sen oppinut, hän osaa sen toteuttaa.

Fransiskus Assisilainen oli sellainen sielu, joka oli sen oppinut. Me voimme aivan hyvin ymmärtää, jos ajattelemme Fransiskus Assisilaista, niinkuin jokaista ihmistä voimme ajatella, jälleensyntyvänä olentona, ihmisminänä, joka pukeutuu kerran toisensa jälkeen ruumiiseen, persoonallisuuteen täällä maan päällä, me voimme ymmärtää, että Fransiskus Assisilainen oli jossain edellisessä ruumistuksessa ollut sanokaamme Buddhan opetuslapsi, joka silloin Buddhan eläessä seurasi häntä köyhyydessä ja kaikissa hyveissä. Oli niin ihmeellistä seurata Buddhaa köyhyydessä, kun Buddha itse vaelsi maan päällä, oli ihmisten keskellä ja sadat ja tuhannet kokoontuivat hänen ympärilleen ja olivat hänen opetuslapsiansa. Kuinka helppoa

olikaan silloin luopua kaikesta ja olla liitossa 'rouva Köyhyyden' kanssa.

Fransiskus oli epäilemättä Buddhan opetuslapsi ja buddhalainen munkki. Sentähden hän syntyessään Fransiskus Assisilaisena niin helposti ymmärsi tuon, että kaikki ratkaisu on juuri siinä, että me emme tahdo mitään omistaa, että me ainoastaan tahdomme auttaa ja palvella. Siinä oli kaikki ratkaisu. Fransiskus oli tämän kaiken niin helposti ja syvällisesti ymmärtänyt. Hän oli elänyt sitä elämää ennen. Sentähden hän oli kokonaan sitä mitä oli, hänessä ei ollut mitään ristiriitoja. Jeesukselta Kristukselta hän oli vielä saanut tuon ihmeellisen lempeyden ja rakkauden.

Jos paljastaisimme salaisuuden, niin me voisimme, että nuo äärettömän korkeat vapahtaja-olennot, jotka ovat maan päällä esiintyneet, he kun ovat sitten jättäneet tämän maallisen elämän ja vetäytyneet näkymättömään hengen elämään, niin heidän käyttövälineensä, heidän ruumiinsa, heidän näkymättömät ruumiinsa, ne ovat jäljellä. Niitä säilytetään pyhinä jalokivinä, ihmeellisinä voimapattereina. Ne eivät häviä niinkuin tavallisten ihmisten ruumiit, tavallisten ihmisten tunne- ja astraaliruumiit. Ne säilytetään näkymättömässä maailmassa, sillä niistä on ääretön apu. Kun ihminen seuraa heidän jälkiään, niinkuin esim. Fransiskus Assisilainen, silloin voi tapahtua sellainen ihme kuin Fransiskukselle, että hän saa joutua kosketuksiin Jeesuksen tunneruumiin kanssa, Jeesuksen tunneruumis ikäänkuin valui häneen, täytti hänet suurella rakkauden ja lempeyden voimalla. Sentähden Fransiskus aina saattoi elää kirkkaassa ilossa, ihmeellisessä sisäisessä riemussa ja autuudessa. Sentähden, että henkimaailma auttoi häntä, että hän sai tuntea niitä tunteita, mitä Jeesus oli tuntenut. Samanlaisia ylitsevuotavan rakkauden tunteita, joita Jeesus oli sydämessään tuntenut, niitä sai Fransiskus Assisilainen tuntea sentähden, että oli joutunut kosketuksiin Jeesuksen astraaliruumiin kanssa. Fransiskus saattoi aina laulaa ylistystä, aina riemuita ja tehdä elämänsä pyhäksi ja kauniiksi.

Ulkonainen on syvimmiltään kaikista korkein. Juuri tämä fyysillinen maailma on suhteissa henkiseen elämään, henkeen. Juuri tämä tekojen ja toiminnan maailma, se kun ottaa inspiratsioonin vastaan saa se sen hengestä ja tahdosta. Sentähden on kaikista pyhin, kaunein, ihanteellisin ja ihmeellisin se henkinen elämä, se korkea ihanne, jonka me kerran saavutamme äärettömien ponnistusten, taistelujen ja voittojen jälkeen.

-